

การจัดการศาสนาและวัฒนธรรม ในอุษาคเนย์เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

พระศรีคัมภีร์ญาณ, รศ.ดร.*

ตอนที่ ๑ ชุมชนทางการเมืองและการเคลื่อนตัวทางวัฒนธรรมในภูมิภาค

ภูมิภาคนี้ในยุคที่วัฒนธรรมทางศาสนาจากต่างถิ่นเคลื่อนตัวเข้ามา ประกอบด้วยชุมชนการเมืองอยู่ ๓ กลุ่ม คือ

๑. พนม เรื่องอำนาจอยู่ในช่วงระหว่าง พ.ศ. ๖๐๐ ถึง พ.ศ. ๑๐๕๐ มีที่มั่นอยู่ตามแนวบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง

๒. ทวารวดี เรื่องอำนาจอยู่ในช่วงระหว่าง พ.ศ. ๑๐๕๐ ถึง พ.ศ. ๑๑๘๑ มีที่มั่นอยู่ตามแนวบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและอิรวดี

๓. ศรีวิชัย เรื่องอำนาจอยู่ในช่วงระหว่าง พ.ศ. ๑๑๐๐ ถึง พ.ศ. ๑๒๐๐ มีที่มั่นอยู่ตามแนวบริเวณที่ราบลุ่มน้ำตาปี

สันนิษฐานว่า ชุมชนทั้ง ๓ นี้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน แต่มีความเจริญรุ่งเรืองต่างยุคกัน คราวที่ พนม เจริญรุ่งเรือง พนม ก็กลายเป็นศูนย์กลางการเมืองการปกครอง คราวที่ ทวารวดี เจริญรุ่งเรือง ทวารวดี ก็เป็นศูนย์กลางการปกครอง

การเคลื่อนย้ายและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางศาสนา

ศาสนาสำคัญของตะวันออก ที่เคลื่อนย้ายเข้ามาและเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน ในภูมิภาคนี้ คือ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู พระพุทธศาสนา และศาสนาอิสลาม โดยในเบื้องต้น พราหมณ์-ฮินดู และพระพุทธศาสนา น่าจะเคลื่อนตัวเข้ามาพร้อม ๆ กัน ส่วนศาสนาอิสลาม เคลื่อนย้ายเข้ามาในตอนหลัง

รูปแบบที่ศาสนาเหล่านี้เคลื่อนตัวเข้ามาในภูมิภาคอุษาคเนย์ มี ๒ อย่าง

แบบที่ ๑ การส่งพระธรรมทูตเข้ามาเพื่อเผยแผ่คำสอนเป็นการเฉพาะ เช่น กรณีที่พระเจ้าอโศกมหาราชและพระโมคคัลลีบุตรติสสเถระจัดส่งพระโสณะ พระอุตตระ และคณะมาเผยแผ่พระพุทธศาสนาในภูมิภาคนี้

* ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ, รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

แบบที่ ๒ กลุ่มพ่อค้าได้เดินทางไปมาค้าขายระหว่างกัน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางศาสนาไปพร้อม ๆ กับการทำมาค้าขาย บางครั้ง วัตถุทางศาสนาก็เป็นของฝากจากต่างบ้านต่างเมืองที่จำเป็นเพื่อความสะดวกในการติดต่อค้าขาย

การผสมผสานกันระหว่างศาสนากับวัฒนธรรมท้องถิ่น

เหตุปัจจัยที่ทำให้ศาสนาแผ่ขยายไปในวงกว้างและรวดเร็วที่สุดในภูมิภาคนี้ ไม่ใช่การส่งพระธรรมทูตหรือนักเผยแผ่มาทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนา แต่การเคลื่อนตัวของกลุ่มคนในรูปของพ่อค้าวานิชและการอพยพเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของผู้คนจากที่หนึ่งไปที่หนึ่งต่างหาก ที่ทำให้ศาสนาแผ่ขยายออกไปอย่างรวดเร็วและแผ่ไปในวงกว้าง คนในยุคนั้นเคลื่อนย้ายอพยพกันอยู่เรื่อยๆ ก็เพื่อแสวงหาแหล่งอุดมสมบูรณ์ด้วยแร่ธาตุ เช่น ทองคำ โลหะในภูมิภาค สันนิษฐานว่าภูมิภาคนี้จะอุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุโดยเฉพาะทองคำ จึงได้ชื่อว่า “สุวรรณภูมิ”

นับย้อนหลังไปประมาณ ๒๕๐๐ กว่าปี ประมาณ พ.ศ. ๓๐๐ ได้มีการส่งสมณทูตคือพระโสณะ พระอุตตระและคณะเข้ามาเผยแผ่พระพุทธศาสนา ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมในยุคนี้มีข้อมูลเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาค่อนข้างจะมาก และพระพุทธศาสนาน่าจะมีบทบาทโดดเด่นเรื่อยมาจนถึงยุคพนมทวารวดี และศรีวิชัยรุ่งเรือง (และน่าจะเป็นพระพุทธศาสนาเถรวาทแบบอินเดีย ?) ต่อมาเมื่อขอมเรืองอำนาจ ตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. ๑๓๔๕ ซึ่งเป็นยุคของพระเจ้าชัยวรมันที่ ๒ จนถึงประมาณ พ.ศ. ๑๗๐๐ ซึ่งเป็นยุคของพระเจ้าสุริยวรมันที่ ๒ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู น่าจะมีบทบาทโดดเด่นขึ้นมาแทนที่ ในภูมิภาคนี้พร้อม ๆ กับพระพุทธศาสนาหายาน ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่พระเจ้ากนิชกมหาราช ส่งสมณทูตออกไปเผยแผ่ (เหมือนกับที่พระเจ้าอโศกทรงทำ) ในที่ต่าง ๆ ต่อมาประมาณ พ.ศ. ๑๘๐๐ พระพุทธศาสนาเถรวาทแบบลังกาวงศ์ มีบทบาทเด่นขึ้นมา ส่วนศาสนาอิสลาม เริ่มเข้ามามีบทบาทในภูมิภาคนี้ ในตอนที่พวกพ่อค้าวานิชบางส่วนเริ่มเปลี่ยนเส้นทางค้าขาย จากเส้นทางสายไหมมาเป็นเส้นทางทะเล (ผ่านอินเดีย ศรีวิชัย กวางตุ้ง)

ผู้คนในภูมิภาคนี้ นับถือศาสนาผี บูชางู กบ สุนัข มีเรื่องในคัมภีร์พระพุทธศาสนาว่า ในตอนที่พระโสณะ พระอุตตระ และคณะเดินทางมาถึงภูมิภาคนี้ ต้องต่อสู้กับลัทธิความเชื่อถือของคนท้องถิ่นหลายอย่าง เช่น ชาวบ้านเชื่อกันว่าทุกครั้งที่มีเด็กเกิดใหม่ จะมีรากษสขึ้นจากทะเลมากินเด็ก มีเรื่องเล่าว่าพระโสณะ พระอุตตระและคณะต้องสู้รบปรบมือกับรากษสอยู่เป็นประจำ

ประเพณีนิยมอีกอย่างหนึ่งคือ นิยมทำกลมโหระทึกทองสัมฤทธิ์ ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในบริเวณที่เป็นมณฑลยูนนาน เวียดนาม และประเทศไทยปัจจุบัน เมื่อศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและพระพุทธศาสนาจากอินเดีย และศาสนาอิสลามจากเปอร์เซียเคลื่อนตัวเข้ามาสู่ภูมิภาคนี้ มีการผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น จึงเกิดลักษณะเฉพาะถิ่นขึ้นในศาสนาพราหมณ์-ฮินดู พระพุทธศาสนา และศาสนาอิสลามที่นับถือกันอยู่ในถิ่นนี้ ซึ่งแตกต่างจากที่นับถือกันในถิ่นกำเนิดเดิม

การเคลื่อนตัวเข้ามาของวัฒนธรรมทางศาสนาตะวันตก

สันนิษฐานว่า คริสตศาสนาได้เริ่มเข้ามามีบทบาทต่อวิถีชีวิตของคนในภูมิภาคนี้ ปรากฏภาพชัดเจน ตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. ๑๗๙๘ ซึ่งเป็นยุคที่ตระกูลโพล (นิโกล โปโล, มัฟเฟโอ โปโล และมาร์โค โปโล) ได้เดินทางเข้ามาประเทศจีน และเดินทางวนรอบภูมิภาคนี้ และบทบาทของศาสนานี้ มีมากขึ้น ในยุคล่าอาณานิคม ซึ่งเริ่มตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. ๒๐๔๓ มาสิ้นสุดประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๒ จักรวรรดินิยม Portuguese Empire British Empire Hollander Empire French Empire คริสตศาสนาได้เคลื่อนตัวเข้ามาและกลายเป็นอีกศาสนาหนึ่ง ที่มีบทบาทต่อวิถีชีวิตของคนในภูมิภาคนี้ มาจนถึงปัจจุบัน

ตอนที่ ๒ การกลายสภาพเป็นชุมชนพหุวัฒนธรรม

จุดเริ่มต้นชุมชนอาเซียนและสภาพปัจจุบัน

ภูมิภาคนี้ซึ่งแต่เดิมเป็นอาณาจักรพนม ทวารวดี และศรีวิชัย มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมาก่อน ชุมชนแต่ละแห่งก็มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมมาก่อน ต่อมาเกิดการแยกบ้านแยกเมืองกัน มีการแบ่งอาณาเขตแบ่งประเทศอย่างที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน นโยบายที่จะรวมกันเป็นหนึ่งเดียวจึงเป็นเหมือนกับการย้อนกลับไปหาจุดดั้งเดิม

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐ เมื่อรวมกันเป็นกลุ่มแล้ว ผู้นำแต่ละประเทศเห็นพ้องต้องกันในการพัฒนาสมาคมอาเซียนไปสู่เป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community=AEC) โดยจะเริ่มในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยมีกรอบความร่วมมือในการพัฒนาอยู่ ๓ ด้าน คือ ๑. ความมั่นคง ๒. เศรษฐกิจ ๓. สังคมและวัฒนธรรม แล้วก็จะพัฒนาต่อไปความเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community=AC) ภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๓

กล่าวเฉพาะด้านสังคมและวัฒนธรรม และเฉพาะสถานการณ์ในประเทศไทยแห่งนี้ ได้มีการเคลื่อนย้ายผู้คน โดยเฉพาะผู้คนระดับแรงงานอย่างขนานใหญ่ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว ประมาณ ๑๐ ปีที่ผ่านมา และยังมีมากขึ้นในปัจจุบัน เช่น ในจังหวัดสมุทรสาครเพียงจังหวัดเดียว มีแรงงานชาวพม่าทั้งที่ถูกและไม่ถูกกฎหมาย ประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน และในแต่ละปีจะมีเด็กเกิดใหม่จากครอบครัวแรงงานเหล่านี้ ปีละประมาณ ๑๐,๐๐๐ คน เฉพาะที่โรงพยาบาลสมุทรสาคร มีเด็กพม่าเกิดใหม่ปีละประมาณ ๑,๐๐๐ คน ในจังหวัดภูเก็ต มีแรงงานชาวพม่าประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน ในปัจจุบันประเทศไทยมีแรงงานต่างด้าวประมาณ ๓,๐๐๐,๐๐๐ คน เป็นแรงงานถูกกฎหมาย ๑,๓๐๐,๐๐๐ คน เป็นแรงงานผิดกฎหมาย ๑,๗๐๐,๐๐๐ คน ประมาณ ๘๐ เปอร์เซนต์ เป็นแรงงานพม่าที่เหลือเป็นแรงงานลาว กัมพูชา และชาติอื่น ๆ แรงงานเหล่านี้ มีพร้อมกับวัฒนธรรมทางศาสนา วัฒนธรรมการดำเนินชีวิต และอะไรต่อมิอะไรอีกมาก

ภูมิภาคอาเซียนรวม ๑๐ ประเทศมีพื้นที่รวมกัน ๔,๔๖๔,๓๒๒ ตารางกิโลเมตร มีประชากรรวมกันประมาณ ๖๐๙,๐๘๖,๓๒๙ คน เท่ากับ ๑ ใน ๑๐ ของประชากรโลก นับถือศาสนาหลัก ๔ ศาสนา แยกเป็นจำนวนคนที่นับถือแต่ละศาสนาได้ดังนี้

๑. นับถือพระพุทธศาสนา ประมาณ ๕๑.๔๒ เปอร์เซ็นต์
๒. นับถือศาสนาคริสต์ ประมาณ ๑๓.๕๙ เปอร์เซ็นต์
๓. นับถือศาสนาอิสลาม ประมาณ ๒๓.๖๐ เปอร์เซ็นต์
๔. นับถือศาสนาฮินดู ประมาณ ๑.๗ เปอร์เซ็นต์
๕. ที่เหลือประมาณ ๙.๖๙ เปอร์เซ็นต์นับถือศาสนาอื่น ๆ

การเคลื่อนย้ายไปมาของประชาชนในภูมิภาคนี้ ทำให้เกิดสังคมพหุวัฒนธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งจะมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีก็คือเป็นการเปิดโลกทัศน์เข้าหากัน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เปิดพรมแดนของการติดต่อสื่อสาร ส่วนข้อเสียก็คือ ถ้าไม่มีความเข้าใจวัฒนธรรมและไม่มีการเปิดใจยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของกันและกันแล้ว มีการยกตนข่มท่าน โอกาสที่จะเกิดความขัดแย้งย่อมมีมาก ถ้าไม่มีวิธีการบริหารจัดการที่ดีพอ อาจเกิดกบฏขึ้นในภูมิภาคก็ได้

ตอนที่ ๓ การจัดการความหลากหลายทางวัฒนธรรมเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

ความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดสันติสุขหรือเกิดความรุนแรงมากกว่ากัน ? ประเด็นนี้ ไม่ปรากฏแนวโน้มชัดเจน ขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการ จึงมีเรื่องของคนในสังคมแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต้องตระหนักร่วมกันคือ ต้องสร้างความสามารถในการบริหารจัดการ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ที่สำคัญอย่าให้มีการถือวัฒนธรรมของวัฒนธรรมตนเป็นใหญ่ มีการเหยียดหยาม ดูถูก วัฒนธรรมของกันและกัน ซึ่งจะเป็นชนวนนำไปสู่ความรุนแรงในที่สุด

การจัดการความหลากหลายทางวัฒนธรรมมี ๒ วิธี คือ

๑. ใช้วิธีรุนแรง

คนที่ชอบใช้วิธีการนี้มีความเชื่อว่า ๑. ความรุนแรงเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่ความสำเร็จ ๒. ความรุนแรงเป็นสัญญาณเตือนให้ทุกคนในสังคมนั้น ๆ ตระหนักว่ากำลังมีความผิดปกติเกิดขึ้นในสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ต้องมาช่วยกันดูแลให้เกิดความเรียบร้อย และ ๓. การใช้ความรุนแรงอาจนำมาซึ่งความรู้สึกร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวของชุมชน ถ้ามว่า “วิธีบริหารจัดการความหลากหลายทางวัฒนธรรมในชุมชนอาเซียนควรใช้วิธีการแบบนี้หรือไม่?” คำตอบคือ “ไม่ควรอย่างยิ่ง”

๒. ใช้สันติวิธี

คนที่นิยมใช้วิธีการแบบนี้มีความเชื่อว่า “สันติวิธี” เป็นสะพานนำไปสู่ทางออกจากวิกฤต จึงคิดต่อไปว่า “สันติวิธี” นี้แหละที่น่าจะเป็นสะพานนำไปสู่ความสงบของชุมชนอาเซียน ที่ประกอบด้วย

ความหลากหลายทางวัฒนธรรม กลไกแห่งสันติวิธีมีหลายแบบ เช่น การเปลี่ยนใจ การโอนอ่อนผ่อนตาม การบังคับโดยไม่ใช้ความรุนแรง จะใช้แบบไหนก็คงพอเป็นที่ยอมรับได้ ซึ่งผู้เขียนคิดว่าแบบโอนอ่อนผ่อนตาม น่าจะเหมาะสมที่สุด

นอกจากนี้ ผู้เขียนขอเสนอวิธีการจัดการความหลากหลายทางวัฒนธรรมโดยใช้สันติวิธีตามแบบของนักปราชญ์ทางพระพุทธศาสนา ๒ ท่าน

ท่านที่ ๑ หลวงพ่อพุทธทาส

หลวงพ่อพุทธทาส สอนว่า คนทุกศาสนาจะสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสันติได้ ต้องยึดมั่นถือปฏิบัติอุดมการณ์ ๓ อย่าง คือ

- ข้อ ๑ การทำให้ทุกคนเข้าถึงหัวใจของศาสนาของตน ๆ
- ข้อ ๒ การทำความเข้าใจระหว่างศาสนา
- ข้อ ๓ การทำโลกให้ออกมาเสียจากอำนาจวัตถุนิยม

ท่านที่ ๒ พระอาจารย์ติช นัท ฮันท์

พระอาจารย์ติช นัท ฮันท์ ใช้คำว่า **Inter-Faith** และคำว่า **Inter-Being** เสมอในการสอนศิษยานุศิษย์ สอนให้ทุกคนเข้าถึงศรัทธาของกันและกัน โดยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน ให้เอาใจเขามาใส่ใจเรา ท่านได้วางหลักการอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรมทางศาสนาไว้ ๑๔ ข้อ เรียกว่า คีล ๑๔ จะนำเสนอเฉพาะที่เหมาะสมกับการประยุกต์ใช้สังคมพหุวัฒนธรรม ดังนี้

ข้อ ๑ อย่าบ้าคลั่งหลักการหรือทฤษฎีทางศาสนาของตนเอง (Do not be idolatrous about or bound to any doctrine, theory, or ideology, even Buddhist ones. All systems of thought are guiding means; they are not absolute truth.)

ข้อ ๒ อย่าคิดว่าความรู้ที่เรามีอยู่ในปัจจุบัน ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและเป็นความจริงสูงสุด (Do not think that the knowledge you presently possess is changeless, absolute truth.)

ข้อ ๓ อย่าบังคับคนอื่นให้ยอมรับความเห็นของเรา ไม่ว่าจะโดยวิธีการใดก็ตาม (Do not force others, including children, by any means whatsoever, to adopt your views, whether by authority)

ข้อ ๔ อย่าหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับปัญหาหรือเป็นอนหน้าหนีความทุกข์ และจงตระหนักรู้ว่า ทุกข์มีอยู่ประจำโลกและชีวิตเสมอ (Do not avoid contact with suffering or close your eyes before suffering. Do not lose awareness of the existence of suffering in the life of the world.)

ข้อ ๘ อย่าพูดคำที่จะก่อให้เกิดความบาดหมางและความแตกแยกในสังคม (Do not utter words that can create discord and cause the community to break.)

ข้อ ๑๐ อย่าใช้ชุมชนทางศาสนาเพื่อประโยชน์ส่วนตัว หรือเปลี่ยนแปลงชุมชนทางศาสนาเป็นชุมชนการเมือง (Do not use your religious community for personal gain or profit, or transform your community into a political party.)

แนวทางการสร้างศาสนาอาเซียนเป็นไปได้หรือไม่? ตอบว่า “เป็นไปได้ยาก” และไม่ควรจะดำเนินแนวทางนี้ แนวทางที่ควรจะนำมาพิจารณาคำเนินการคือ **สร้างระบบสากลจกกับต่างศาสนา และปลูกฝังแนวคิดศาสนาแห่งมนุษยชาติ** การก้าวเข้าไปสู่ระบบสากลจกกับต่างศาสนา และปลูกฝังแนวคิดศาสนาแห่งมนุษยชาตินั้น ไม่ได้หมายถึงการล้มล้างศาสนาอื่น แล้วส่งเสริมศาสนาที่นับถือเพียงศาสนาเดียว แต่หมายถึงการมุ่งก่อตั้งสภาเพื่อสากลในกลุ่มศาสนาที่เห็นพ้องต้องกัน และมีจุดประสงค์ต่อไป คือ เปิดเผยพื้นฐานร่วมกันออกมา (Common Ground)

การเปิดเผยพื้นฐานร่วมกันออกมาในกลุ่มศาสนา ไม่ได้ต้องการให้ด่วนสรุปว่า ศาสนาทั้งผองสอนสิ่งเดียวกัน ในด้านสถานภาพของนักบวช สมมติว่าพระคาทอลิกปฏิบัติซาเซน ไม่ได้หมายถึงว่าท่านจะต้องเปลี่ยนสถานะเป็นพระคาทอลิก และเป็นพระเซนนิกายรินไซในขณะเดียวกัน ในด้านทฤษฎีก็เช่นกัน ระบบสากลจกระหว่างพุทธกับคริสต์ ไม่ได้หมายถึงให้พยายามเชื่อมเรื่อง อนัตตตเข้ากับเรื่องพระเจ้า แต่ให้พยายามประสานประเด็นที่ยืดหยุ่นได้ ศาสนิกของแต่ละศาสนาจะต้องรู้ซึ่งตัวว่า ประเด็นไหนที่ยืดหยุ่นได้ ประเด็นไหนยืดหยุ่นไม่ได้

แนวทางแสวงจุดร่วม สงวนจุดต่างควรเป็นอย่างไร ?

ความเหมือนกันของแต่ละศาสนาเชิงแนวคิดทฤษฎีมีให้เห็นอยู่ทั่วไป แต่ความเหมือนกันไม่ได้หมายถึงถึงว่าจะเป็นสิ่งเดียวกัน ท่านเทนซิน คยัตโส ดาไลลามะ องค์ที่ ๑๔ แห่งชาวพุทธทิเบตกล่าวไว้ว่า พระพุทธศาสนากับคริสต์ศาสนามีความเหมือนกันใน ๔ ประเด็น คือ

ประเด็นที่ ๑ ความเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ (transfiguration) คือ เกิดความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของพระพุทธเจ้าหลังจากตรัสรู้ เช่น มีพระรัศมีเปล่งประกายออกจากร่าง เหตุอัศจรรย์นี้เกิดแก่พระเยซูเช่นกัน

ประเด็นที่ ๒ ทฤษฎีกรรม พระพุทธศาสนาสอนเรื่องกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว พระเยซูตรัสเช่นกันว่า พระองค์เสด็จอุบัติในโลก ไม่ใช่มาตัดสินโลก แต่มารักษาโลก

ประเด็นที่ ๓ รูปแบบของศรัทธา พระพุทธศาสนาพูดถึงรูปแบบของศรัทธา ๓ ระดับ คือ ความชื่นชมต่อบุคคลหรือภาวะอย่างใดอย่างหนึ่ง ความศรัทธามุ่งมั่นในอนาคต เช่น ปรรณานพุทธภาวะ และความเชื่อในหลักศาสนา คริสต์ศาสนาสอนรูปแบบแห่งศรัทธาทั้ง ๓ นี้เช่นกัน เช่น เรื่องความภักดี ความอุทิศกายใจ

ประเด็นที่ ๔ ความมีส่วนร่วมในกันและกัน (empathy) พระพุทธศาสนายุคใหม่เชื่อว่า สัตว์โลกแต่ละตัวตนมีความสามารถแตกต่างกัน แต่มีส่วนร่วมในกันและกัน เช่น มีพุทธพีชะ มีพุทธธาตุ เหมือนกัน คริสตศาสนาก็เชื่อเช่นนั้น เราทั้งผองต่างมีส่วนร่วมในทิพยภาวะ แต่อาศัยพระเยซูเท่านั้นที่จะ ทำให้ทิพยภาวะสมบูรณ์ได้

จากทรศนะขององค์ดาโลลามะ ทั้งหมดพอสรุปได้ว่า แม้จะมีความเหมือนกันเชิงแนวคิดทฤษฎี อย่างไรก็ตามไม่สามารถรวมกันได้สนิท ความพยายามที่จะผสมแนวคิดของผู้นำศาสนาเข้าด้วยกัน เช่น กรณีของพระพุทธเจ้ากับพระเยซูก็เหมือนกับเอาศีรษะของจามรีใส่เข้าในตัวแกะ

ท้ายที่สุด วิธีการที่เหมาะสมในการบริหารจัดการสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมทางศาสนา เพื่อให้คนอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข ก็คือวิธีการของหลวงปู่พุทธทาส และพระอาจารย์ติท นัท ฮันท์ การสร้างระบบสากัจฉากับต่างศาสนาและปลูกฝังแนวคิดศาสนาแห่งมนุษยชาติ และการแสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง เพียงเท่านี้ก็พอจะทำให้ชุมชนอาเซียนมีความร่มเย็นเป็นสุขได้

ความจริงแล้ว ความสัมพันธ์ทางศาสนาระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคนี้ มีมายาวนานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ประเด็นที่ควรมาทำความเข้าใจร่วมกันในยามนี้ (ยามที่คนไทยมีปัญหาตนเองและรัฐบาลมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนบ้านอยู่เป็นประจำ) ก็คือ เราจะรักษาความสัมพันธ์อันดีกับประเทศสมาชิกอาเซียนในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองได้อย่างไร ?

ข้อสำคัญที่สุดประการแรก คือ อย่าไปตั้งตัวเป็นศัตรูกับประเทศเพื่อนบ้าน ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอาจดีในบางเวลา อาจไม่ดีในบางเวลา เป็นเรื่องปกติธรรมดา ขอเพียงอย่าไปทำสิ่งที่ไม่พึงทำ ๒ อย่าง คือ ๑. วิพากษ์วิจารณ์กิจการภายในของเขา ๒. ทำรบกับเขา เมื่อละเว้นสิ่งที่ไม่พึงทำ ๒ อย่างนี้แล้วจึงมาร่วมกันวางรากฐานอย่างน้อย ๓ เรื่องที่จะทำให้ความสัมพันธ์ในด้านต่าง ๆ เข้มแข็ง ดังนี้

รากฐานที่ ๑ เรื่องการศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ควรอย่างยิ่ง ที่จะให้โอกาสแก่เยาวชนคนหนุ่มสาวชาวอาเซียน ได้เข้ามาศึกษาโดยวิธีการให้ทุนการศึกษา หรืออย่างน้อยก็อำนวยความสะดวกด้านการเข้าออกประเทศ และความเป็นอยู่ในขณะที่ศึกษาอยู่ในประเทศไทย

ปัจจุบัน มีชาวอาเซียนเช่น พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม ทั้งที่เป็นบรรพชิตและคฤหัสถ์ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมากพอสมควร แม้วุฒิการศึกษาเดิมที่คนเหล่านี้เข้ามาสมัครเข้าเรียนจะมีความไม่ชัดเจนอยู่บ้างเกี่ยวกับประเด็นว่า จบระดับไหน สาขาอะไรกันแน่ แต่มหาวิทยาลัยก็อนุโลมและกำลังดำเนินการที่จะให้สภามหาวิทยาลัยเทียบ/รับรองวุฒิการศึกษาให้

การเปิดโอกาสให้คนต่างชาติเข้ามาศึกษาในประเทศของเรา ถือเป็น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในระยะยาวและยั่งยืน เพราะคนที่เข้ามาศึกษาเหล่านี้ ที่จบการศึกษาและกลับไปทำงานในบ้านเมืองของตนแล้ว ย่อมมีความรู้จักคุ้นเคยกับประเทศไทยเป็นอย่างดีเกือบจะทุกด้าน ทำให้เกิดความไว้วางใจกัน เมื่อมีเหตุที่ต้องติดต่อสื่อสารกันในเรื่องใด ๆ ในอนาคต ย่อมสะดวกยิ่งขึ้น

รากฐานที่ ๒ เรื่องกิจการคณะสงฆ์

กิจการคณะสงฆ์ในประเทศเพื่อนบ้านบางประเทศเช่น พม่า ลาว กัมพูชา มีความเป็นปึกแผ่นมั่นคง เหมือนกับกิจการคณะสงฆ์ไทย สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า ในปัจจุบัน กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันมีน้อยมาก ทั้ง ๆ ที่ในบางเรื่องบางกรณี ที่ไทยกับพม่ามีปัญหาที่เกี่ยวเนื่องกัน เอาการพระศาสนาเป็นเครื่องมือแก้ไขได้ แม้แต่ในเรื่องเศรษฐกิจก็สามารถนำการพระศาสนา来帮助สนับสนุนได้ หรือจะเอาการพระศาสนาทำหน้าที่ได้ด้วยซ้ำ การนำพระสงฆ์ไทยไปประเทศเพื่อนบ้านทุกครั้ง ต้องหาโอกาสเข้าไปเยี่ยมอย่างเป็นทางการที่วัดใดวัดหนึ่ง หรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง ไม่ใช่เพียงไปกราบไปไหว้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เหมือนนักท่องเที่ยวทั่วไป

รากฐานที่ ๓ เรื่องสังคมสงเคราะห์

คราวที่พม่าประสบภัยพิบัติจากพายุเฮอร์นีส ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย นำโดยพระธรรมโกศาจารย์ อธิการบดี ได้พาคณะจากประเทศไทยเดินทางไปแจกข้าวของเครื่องอุปโภคบริโภคแก่ประชาชนชาวพม่าที่ประสบภัย นี่ก็เป็นการสังคมสงเคราะห์เช่นกัน แต่ชาวพม่าที่คนไทยควรอนุเคราะห์สงเคราะห์ให้มาก ก็คือพวกที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย ทั้งโดยถูกและไม่ถูกกฎหมาย จริงอยู่ คนเหล่านี้อาจสร้างปัญหาสังคมให้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหายาเสพติด ปัญหาเชื้อโรค ปัญหาอาชญากรรม แต่นัยหนึ่งก็มาช่วยสร้างความเจริญรุ่งเรืองด้านเศรษฐกิจให้กับประเทศไทย เพราะต้องยอมรับความจริงว่า ผู้ประกอบการบางประเภทหาคนมาทำงานยาก เพราะเป็นงานที่คนไทยไม่ยอมทำ จึงต้องไปเอาชาวพม่ามาทำ

ปัจจุบัน แรงงานชาวพม่าในจังหวัดสมุทรสาครซึ่งที่ถูกและไม่ถูกกฎหมาย มีประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน ที่จังหวัดภูเก็ต มีประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน ไม่รวมแรงงานพม่าที่กระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ นอกจากนี้ยังมีเด็กพม่าเกิดใหม่ จากครอบครัวแรงงานเหล่านี้อีกปีละหลายหมื่นคน เฉพาะที่โรงพยาบาลสมุทรสาคร มีเด็กพม่าเกิดใหม่ปีละประมาณ ๑,๐๐๐ คน

ถามว่า “คนเหล่านี้ต้องการจะกลับประเทศของตนหรือไม่?”

จำนวนไม่ถึงครึ่งที่ต้องการเดินทางกลับประเทศ พวกเขาต้องการอยู่ทำมาหากินในประเทศนี้ ถ้าอยู่ไม่ได้ก็ต้องชวนขวยหาทางไปประเทศที่ ๓ ดังนั้น สิ่งที่ประเทศไทยต้องทำก็คือ ๑. เตรียมคนไทยให้มีความพร้อมที่จะอยู่ร่วมกันกับคนหลายเชื้อชาติ (พหุสังคม) ๒. การจัดระบบสำมะโนประชากรให้มีความชัดเจน ๓. การสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น ปัจจุบัน รัฐบาลไทยมีภาระต้องให้การสงเคราะห์แก่คนไทย ซึ่งเป็นกลุ่มระดับรากหญ้า ในอนาคตจะมีกลุ่มระดับรากหญ้าเพิ่มเข้ามาอีกพวกหนึ่ง นั่นคือชาวพม่า ลาว กัมพูชา และชาติอื่น ๆ ที่เข้ามาขายแรงงานอยู่ในปัจจุบัน และเมื่อทำได้ดี คนเหล่านี้ก็จะไปของเรา อันจะมีผลให้ชาวพม่าทั้งประเทศกลายเป็นพวกเราไปด้วย ฟังสำเนียงอยู่เสมอกว่า “มิตรแม่ร้อยคนถือว่าน้อยไป ศัตรูแม่หนึ่งคนถือว่ามากไป”